

Sygn. akt VIII Ka 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy (...) udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Wiesławy Sawoško-Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 roku

sprawy A. C.

oskarżonej o czyn z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 listopada 2015 roku, sygnatura akt III K 764/15

Zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. C.. Zarzucił podsądnej, że w dniu 28 lutego 2015 roku na drodze nr (...) w rejonie miejscowości K., umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i w momencie wyprzedzania jadącego przed nią samochodu ciężarowego marki M. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...), zjechała na przeciwległy pas ruchu nie stosując się do znaku P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”, czym doprowadziła do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki L. o nr rej. (...), w wyniku czego kierujący samochodem L. R. S. doznał obrażeń ciała w postaci urazu prawego stawu skokowego, który to uraz stanowi naruszenie czynności układu ruchu na czas przekraczający dni 7, a więc czyn z art. 177 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r. w sprawie III K 764/15 Sąd Rejonowy w Białymstoku na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec A. C. na okres próby wynoszący 2 lata (pkt I). Na mocy art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec niej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat (pkt II), a na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28.02.2014 r. (pkt III). Sąd zasądził też od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego R. S. na mocy art. 67 § 3 k.k. kwotę 1000 złotych tytułem nawiązki płatne w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku (pkt IV) i zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych (pkt V).

Powołując się na art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść A. C.. Na zasadzie art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. i art. 427 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rozstrzygnięciu:

I. bezwzględną przyczynę odwoławczą polegającą na wydaniu orzeczenia przez sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy ustawy na podstawie art. 40 § 1 pkt 9 k.p.k., gdyż brał udział w wydaniu orzeczenia, co do którego wniesiono sprzeciw

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 2 k.k., poprzez wskazanie go w podstawie zaliczenia A. C. na poczet orzeczonego zakazu okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 28.02.2014 r., podczas gdy właściwą podstawę winien stanowić przepis art. 63 § 4 k.k.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a mianowicie błędne ustalenie daty popełnienia przypisanego A. C. czynu tj. 28.02.2015 r. podczas gdy w rzeczywistości czyn miał miejsce w dniu 28.02.2014 r.

Powołując się na art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja należy uznać za zasadną w zakresie, w jakim skarżący postuluje uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Słusznie apelujący podniósł, że wyrok Sądu I instancji dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli stwierdzi wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z punktów 1-11 tego przepisu i to bez badania związku przyczynowego między uchybieniem, a treścią orzeczenia. Jedną z takich przyczyn wymienioną w pkt 1 art. 439 § 1 k.p.k. jest sytuacja, gdy w wydaniu orzeczenia brała udział osoba podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. Przepis ten określa instytucję wyłączenia sędziego z mocy prawa (*ipso iure*), czyli wyłączenia sędziego niezdolnego do orzekania (*iudex inhabilis*). Zaistnienie jednej z sytuacji w nim wymienionych z mocy prawa oznacza wyłączenie sędziego od udziału w sprawie. Podstawa wyłączenia sędziego przewidziana w art. 40 § 1 pkt 9 k.p.k. zachodzi, gdy sędzia brał udział w wydaniu orzeczenia, co do którego wniesiono sprzeciw. Chodzi tu o sprzeciw wobec wyroku nakazowego (art. 506 § 1 k.p.k.), a jego skuteczne wniesienie powoduje, że sprawa podlega ponownemu rozpoznaniu. W ponownym rozpoznaniu nie może zatem orzekać sędzia, który wcześniej wydał merytoryczne rozstrzygnięcie. *Ratio legis* tego przepisu jest podobne, jak w art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., a więc przypadku, gdy sędzia brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone. Ustawodawca uznał, że sędzia który wypowiedział się merytorycznie w sprawie w zakresie winy nie może ponownie orzekać w tej samej sprawie. Nie ulega wątpliwości, że w wyroku nakazowym wina A. C. została przesądzona.

Nie ma przy tym znaczenia, że aktualnie tocząca się sprawa dotyczy przestępstwa, natomiast wyrok nakazowy wydany został w sprawie o wykroczenie. Przyczyny wymienione w art. 40 k.p.k. wyłączają bowiem sędziego „od udziału w sprawie”, a pojęcie powinno być rozumiane szeroko. Postępowanie o wykroczenie i postępowanie o przestępstwo zarzucane A. C. dotyczy tożsamego czynu, a mianowicie zdarzenia z dnia 28.02.2014 r. na drodze (...) gm. K., kiedy to kierując samochodem m-ki S. (...) o nr. rej. (...) nie zastosowała się do znaku P-3 „linia jednostronnie przekraczalna” i doprowadziła do zdarzenia z samochodem marki L.. Oba zarzucane jej czyny różnią się jedynie wywołanymi skutkami, bowiem po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w postępowaniu o wykroczenie okazało się, że odniesione przez kierującego pojazdem marki L. obrażenia ciała stanowiły naruszenie czynności układu ruchu na czas przekraczający 7 dni. Zatem zakwalifikowanie tego czynu w pierwszym z postępowań z art. 92 § 1 k.w. i 86 § 1 k.w., a w drugim z nich z art. 177 § 1 k.k. nie zmienia faktu, że chodzi o tożsamy stan faktyczny i o tę samą sprawę.

Stąd nie może budzić wątpliwości, że sędzia (...), która brała udział w wydaniu wyroku nakazowego z dnia 6 maja 2014 r. w sprawie XIII W 2860/14 i która w orzeczeniu tym wypowiedziała się w przedmiocie winy wówczas obwinionej A. C., jest wyłączona od orzekania w niniejszej sprawie na podstawie art. 40 § 1 pkt 9 k.p.k., a udział tego sędziego w wydaniu zaskarżonego wyroku sprawia, że zachodzi sytuacja określona w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

W stanie prawnym zaistniałym w niniejszej sprawie Sąd ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego do powyższego uchybienia, bowiem rozpoznanie w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów byłoby przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Z tych powodów zaskarżony wyrok ostać się nie mógł, a sprawa oskarżonej winna zostać rozpoznana ponownie przez Sąd Rejonowy w Białymstoku orzekający w składzie, w którym nie będą zasiadać sędziowie, którzy wypowiedzieli się co do winy A. C..